

The Queen

Om at blive håndteret Af Peter Skov-Jakobsen

Nogen stor filmmæssig oplevelse er det ikke, men man er ganske godt underholdt i denne fortolkning af, hvordan det britiske kongehus og politiske system håndterede prinsesse Dianas død. Da prinsesse Diana 31. august 1997 omkom ved en bilulykke i Paris, blev Storbritannien kastet ud i en offentlig sorg og et skænderi mellem kongehus og befolkning, mellem tradition og nutid, som sjældent set. I løbet af en uge gik en hel nation amok, og Dianas hyldest er vel det nærmeste man kan komme middelalderlig helgenkåring i nyere tid.

Filmen er en fortolkning af hvad der mon skete i kongehuset og hvordan det politiske apparat håndterede den situation at folket ville noget, men familien og højeste myndighed noget andet. Man følger debatter mellem dronningen, hendes gemal, tronfølgeren og prinsessens tidligere ægtefælle og først og fremmest premierministeren og dennes nærmeste spindoktorer. Hændelsen vil blive genstand for mange analyser fremover, for den har ændret mere end man sikkert tror. Englands royale overhoved følges i sin menneskelighed. Man oplever hvordan dronningen kastes mellem holdninger og langsomt finder ud af at hun må ændre indstilling. Det er et sympatisk billede af en monark, som man ellers ynder at fremstille som traditionen aldeles i vold.

Når man går ud af biografen, er det med en bevidsthed om at man selv kan prise sig lykkelig for ikke at have millioner med på bagsmækken når man skal tage beslutninger. Det er en underholdende film om en virkelig hændelse i verden. Pludselig løber teksterne henover lærredet, så den må have betaget én, men en spændende filmmæssig oplevelse er det ikke. Der er ikke plads til megen fabuleringskunst og legen med billeder. Men sådan skal det heller ikke være hver gang.

Ligheden mellem skuespillerne og den virkelige verdens agenter er utrolig. Helt fremragende skuespilkunst udsættes man for af Helen Mirren der spiller Elisabeth II. Hun ville kunne tage turen fra Buckingham Palace og ned til Admiralty uden at der var en sjæl der ville opdage at hun slet ikke var dronningen. Sikke en indlevelseskunst og sikke en fysisk beherskelse af gebærder. Det er stor kunst.

Som publikum lærer man i hvert fald én ting: I den moderne verden bliver vi håndteret af politikere, af kendte – og der er altid andre formål end de åbenlyse. Hvis det kan synke ned i os som bevidsthed, så bliver vi vist bedre og mere kritiske borgere. Hvis underholdningen kunne omsætte sig i sådan en bevidsthed, er det alt sammen ikke forgæves!

Filmfakta

England 2006 - Instr.: Stephen Frears - Manus: Peter Morgan - Medv.: Helen Mirren (HM Queen Elizabeth II), Michael Sheen (PM Tony Blair), James Cromwell (Prins Philip), Sylvia Syms (queen mother), Alex Jennings (prince Charles), Helen McCrory (Cherie Blair), Roger Allam (Robin Janvrin), Tim McMullan (Stephen Lamport), Douglas Reith (Lord Airlie), Lola Pepløe (secretary) - 97 min. - Biografpremiere d. 3/11 2006 og på DVD d. 20/3 2007 - Udlejning/Pressebill.: Sandrew Metronome -

Links

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=6116&area=2>

<http://www.philm.dk/default.asp?CallParam=visfilm&IdParam=2424>

<http://www.nytimes.com/2006/09/29/movies/29quee.html? r=0>